

c. 794—795

41.

Alcvinus Carolum ut videtur regem ob studium veritatis catholicae laudat; carpit novum Adoptianorum errorem. c. 794—795.

Codd. T fol. 99'—101, H fol. 4—7^a.*

Edd. Q 97, F 14, J 29. — Migne col. 168.

Veniente ad nos filio nostro Candido¹, vestro autem fideli servulo, multum nos vestrae prosperitatis adnuntiatione laetificabat, necnon magna salutatione^b vestrae dilectionis^c dulciter reficiebat. Laudabilis quoque doni allatione intimae mentis affectum fecundabat. Insuper mentis probamentis vestrae auctoritatis pro nobis explicavit devotionem, quam pura et sancta inquisitione catholicae fidei veritatem examinare studuistis, et semper viam regiam, apostolica^d confortatus praedicatione, plano veritatis sermone vestram adseruit prudentiam tenere.

Ps. 32, 12.

Beata gens, cuius est dominus Deus eorum: et beatus populus tali rectore exaltatus et tali praedicatore munitus; et utrumque: et gladium^e triumphalis potentiae vibrat in dextera et catholicae praedicationis tuba resonat in lingua. Ita et David olim praecedentis populi rex a Deo electus et Deo dilectus et egregius psalmista Israheli^f victrici gladio undique gentes subiciens, legisque Dei eximius praedicator

Cant. 2, 1.

in populo extitit. Cuius eximia filiorum nobilitate in salute mundi, de virga flos campi et convallium floruit Christus, qui istis modo temporibus ac eiusdem nominis, virtutis et fidei David regem² populo suo concessit rectorem et doctorem. Sub cuius umbra superna^g quiete populus requiescit christianus, et terribilis undique gentibus extat paganus. Cuius devotio a sectis perversi dogmatis fidem catholicam evangelica soliditate munire non cessat, ne quid novi et apostolicis inconveniens doctrinis per clandestinas^h subreptiones alicubi oboririⁱ valeat, sed caelestis gratiae lumine fides ubique fulgeat catholica.

Cuius luminis, heu pro^k dolor! quidam extorres, Christum ex virgine sancta natum, impia temeritate Deum verum, et^l filium Dei proprium negare non timent³. Qui error eo usque, ut videtur, latenter quorundam etiam fidelium doctorum animis subrepsit⁴, ut durum videatur illis confiteri vel credere Deum esse tantum Iesum Christum, qui sedet ad dexteram patris, et in gloria paternae maiestatis venturus est iudicare vivos ac mortuos. Nec in spiritalem nunc gloriam carnem Christi dei esse mutata, quae pro nobis pendit in ligno, contra illud apostoli dictum, qui de nostri

1. Cor. 15, 44.

corporis inmutatione ait: 'Seminatur corpus animale, surget^m corpus spiritale'. Nec illam considerantes sententiam, quaⁿ idem ipse a Deo electus mundi praedicator

1. Cor. 5, 51.

iustorum resurrectionem discernens ab impiis dixit: 'Omnes quidem resurgemus, sed non omnes inmutabimur'. Si nostris corporibus^o secundum modum^p meritorum spiritualis gloriae promittitur inmutatio, quanto magis corporis Christi clarificatio gloriosa esse credenda est post resurrectionem? dicente apostolo de nostrae resurrectionis

Philipp. 3, 21.

gloria: 'Qui reformabit^q corpus humilitatis nostrae, configuratum corpori claritatis suae'. Unum verum Deum et unum Dei filium in duabus naturis, divina scilicet et humana,

41. a) Lemma: Ad Candidum H; Alcuinus ad quendam T*. b) salutationis H. c) om. H. d) apostolicam T* m eraso. e) gladius T*. f) Israel H. g) superiora H, T*; superna con. Frobenius. h) cladestinas corr. clandestinas T*; clandestines H. i) aboriri H, T*. k) proh H (?). l) vel T*. m) surgit H. n) quia T*. o) operibus T*. p) novum H, T*. q) reformavit T*.

1) Cf. supra p. 65 n. 4; 66. 2) Carolum Francorum regem. 3) Loquitur de doctrina Felicis Orgellitani episcopi a. 792. Regini primum condemnata. 4) Grössler (Die Ausrottung des Adoptianismus p. 47—48) his verbis initia doctrinae adoptianae cis Pyrenaeos montes dilatatae significari censuit.